

יא לא תהיה שם לבד. כי ברוריה הינה רק אחת מצבא שלם של נערות שבחורשים האחרונים הפכו לחלק בלתי נפרד של גוף הארץ. למעשה הן יצאניות רגילות רובן כבר עברו דרך חורבות השטח הגדול, בתיבהבושת המזוהמים ברוב עים המסחריים של העיר, ודרך רחוב בן יהודה.

אולם התופעה היא בכל זאת תופעה חדשה. הונוסעות — כך קוראים ליצאניות הטרמפים — נבדלות מזונות הרחוב כשם שהשרברב נבדל מהמסגר. יש להן שיטות עבודה אחרות, חוג לקוחות שונה, חוקי פעולה משלהן והתי מיוחד.

בצורה הבולטת ביותר ניכרת תופעה זו בתל-אביב. עם רדת החשיכה אפשר להבחין בהן כשהן מפורזות, בודדות או בקבוצות, לכל אורך דרך פתח תקוה, מסביבת התחנה המרכזית ועד לגשר המוצררה, לפני כיכר עילית. מקומות הריכוז העיקריים שלהן הם בקפה הקטן מול בית יהוד, בהצטלבות שר ליד בית מעריב, ומול הקרייה.

אולם אפשר למצוא אותן גם במקומות אחרים: בדרך יפו תל-אביב, ברחוב ארלור זורוב, ליד קולנוע רמה ברמת-גן, בתחילת כביש נתניה ובשאר עורקי התחבורה הראשיים של הארץ, וביחוד בדרום.

רובן נמנות על יצאניות הרחוב הידועות למשטרה, שנושלו מפינותיהן בגלל המצור דים המשטרתיים התכופים. אולם יש בירניהן הרבה יצאניות צעירות, בנות 16 ו-17, שזה עתה החלו לעסוק במקצוע. אלה אינן מוכרות כלל למשטרה, יכולות לקבל מקרה, כשהלקוח אינו מודה כי אכן לקח אותן למטרת זנות, לסעון כי הן סתם טרמפיסטיות.

אל אלה נוספו לאחרונה זונסעות מסוג אחר, שלא היה נפוץ כל כך בארץ. אלה הן היצאניות למחצה או לרביע, שאינן עוסקות במקצוע באופן קבוע, אלא יוצאות מזו פעם בפעם לכבישים — אולי כדי למלא את החסר בתקציב.

את אלה האחרונות אפשר לפגוש בעיקר בכבישי הדרום, ליד ישובי העולים ועיירות הפיתוח. הן עוצרות טרמפים, עולות למכוניות מבלי להצהיר את מטרותן, פותחות בשיחה עם הנהג, ולפני שהן יורדות הן מציעות לגשת איתן לביתן או ללמון קרוב.

*** פרצלציה חדשה ***

יצאנות הרחוב בישראל, שהתדלדלה במידה רבה בשל התפשטות הונוסעות, היתה יצאנות מאורגנת. היצאניות עבדו במקומות הקבועים של סרטורים, כשכלל אחת מהן אוור פעולה משלה, לתוכו לא היתה מעוה יצאנית אחרת לתדור.

ביצאנות הטרמפים, שונה המצב. אמנם רוב הונוסעות עובדות במקומות של סרטורים. אלה יושבים בקרבת מקום, יכו לים למנות את מספר הסיבובים שעושות העובדות למענם. במקרה שהיצאנית מתעכבת ואינה חוזרת תוך פרק זמן מתקבל

מול משרד הרישוי בתל-אביב: זונסעות מתתנה לטרמפי

יצאנית, עלול היה אותו נהג להיקלע למצב בלתי-נועים.

*** מכונית דגל יצאנית ***

התפתחות ענף יצאנות הטרמפים, נלחט כמה תופעות תאמי. שיטה חדשה זו, שלמעשה מקובלות כבר מזה זמן רב בערי אירופה הראשיות, מביאה לעליה חדה בזנות. מאחר שקל וגוה יותר להזמין יצאנית למכונית מאשר לגשת אליה ברחוב ראשי של העיר, עולה הביקוש מיום ליום. אין ספק שעלית רמת-החיים של אזרחי המדינה משתקפת בתופעה זו. מחודש לי חודש מתרבה מספר בעלי המכוניות הן פרטיות בארץ. אנשים משכבות עממיות רחבות, שעוד לפני שנים מספר לא חלמו על מכונית פרטית, רוכשים להם עתה רכב. וככל שגדל הביקוש, גדל גם ההיצע. צעירות שחששו לצאת למקצוע זה מפתח מעצר בידי המשטרה או זיהוי על-ידי מכרים, עושות זאת ביתר קלות. ספק אם העליה בזנות זו משתקפת בסטטיסטיקה המשטרית. שכן המשטרה חסרת אונים כמעט להילחם בתופעה זו.

מזו פעם עורכת המשטרה סריקה. היצאניות המוכרות נעצרות ל-24 שעות, ואם אין נגדן עדות, הן משוחררות וחוזרות אל הכביש. יצאניות בלתי מוכרות אין המשטרה ממחרת לעצור, שכן כאן עלולות להתרחש טעויות. כשיתברר שהנערה היא באמת סתם טרמפיסטית.

לרוב נוהגת המשטרה לעצור את הונוסעות בשעת פעולה, אחרי שהנהג כבר מעלה אותן למכוניתו ומסיען למגרש שלהן. אולם אז נתקלת המשטרה בחסר שיתוף פעולה מצד הנהג. מה פתאום זונה? הוא אומר, "לקחתן סתם טרמפיסטיות". הן משטרה אינה יכולה או לעשות דבר.

מצד שני גורמת התופעה לעליה חלולה במקרי הפשעים המיניים בכבישים. הנהגים, המחפשים זונסעות, נטפלים כמעט לכל נערה העומדת על הכביש. יש שהם לוקחים טרמפיסטיות, מתוך הנהג שהן יצאניות. כשהנערה מנסה להבהיר את הטעות, הם חושבים שהיא מתחכמת. על רקע זה כבר אירעו מספר מעשי אונס, ביחוד מצד נהגי מוניות.

האספקט השלישי של הבעיה הוא האספקט הבריאותי. מחוסר יכולת לאתר את כל יצאניות הטרמפים, אין המשטרה יכולה לפקח עליהן. הדבר עלול לגרום להתפשטות מחלות מין, ובאיור הנגב כבר ניכרת עליה במחלות אלה כתוצאה מזנות הטרמפים.

אם לא תמצא הדרך ללחום בתופעה חדשה זו, לא רחוק היום שבו תופיע בן ישראל תופעה חדשה עד יותר, המקובלת כבר בערי אירופה: היצאניות תנהגנה ב"מכוניות פרטיות, ולקוחותיהן יעמדו על הכביש ויבקשו טרמפים.

לפי קצב רחחיהן האדירים של הונוסעות, אין יום זה רחוק. הן רק צריכות ללמוד לנהוג. כי הכסף לרכישת מכונית כבר עתה, אינו בעיה.

העובדות לא סרטורים. אלה מתרחקות לאותו חלק מהכביש שאינו הומה, צדות לקוח אחד או שניים ומסתלקות מהשטח. בין אלה אפשר למצוא עוזרות-בית ממוצא פרסי, העובדות בניקוי משרדים באחד הניינים ברחוב אחוה-העם, ויוצאות פעם או פעמיים בשבוע לצוד לקוחות בודדים.

*** "עצור זיהוי!" ***

זונסעות עוברות בממוצע חמש (5) שעות — משבע בערב עד 12 בלילה. בימי חול, בהם הומה הכביש ממכוניות נוסעים, היא מספיקה לשרת עד ארבע לקוחות בשעה. בממוצע היא מרחיחה בין 150 ל-200 ל"י לערב.

אך כשם שהמקצוע החדש מבטיח רוחיים מוגברים ליצאניות, כן יש בו סיכונים שלא היו בעת שאלה עבדו ברחובות העיר. מרגע בו נכנסת הנערה למכוניתו של הנוסע, היא נתונה, למעשה, בידי. הוא יכול ל"הסיעה בכוח למקום שהוא רוצה, להביאה למקום בו נמצאים חבריו ושם ינצלנה מבלי תשלום. הוא יכול להיות סתם תעלולן, כפי שקורה לפעמים, שיסיע את הנערה כמה עשרות קילומטרים ושם ינטשה על הדרך. הוא יכול להיות גם בלש משטרתי, שיקחנה ישר לתחנת המשטרה.

מסיבה זו נוהגות הונוסעות לנקוט כמה אמצעי זהירות. לפני שהיא נכנסת למכונה ביחנת היצאנית את פני הנוסע. אם הוא נראה לה חשוד מאינו סיבה שהיא לא תציג את עצמה כיצאנית. אחרי שנוכחה כי אין מקום לחשד, היא תדרוש את התשלום עוד לפני שנוכסה למכונית.

לרוב נוהגים גם רועייהזונות לערוך ביקורת לפני העליה למכונית. ישנן יצאניות דורשות את אישור סרטוריהן, ואלה אף רושמים במקרים חשודים את מספר המכונית.

נוהג זה טומן בחובו איום כמוס כלפי הלקוח. כאשר זה פונה אל יצאנית ברחוב, הוא נשאר תמיד אלמוני. אלמוניותו שימשה בפניו אמצעי הנהג בפני סחטנותה של היצאנית או סרטרה. אולם כשהוא מופיע במכונית, משמש מספר המכונית שלו סימן היכר לזהותו.

הסרטור יכול בנקל לזהות את הלקוח לפי מספר מכוניתו. אמנם עד כה טרם התקבלה במשטרה תלונות על מעשי סחיטה שאירעו בנסיבות אלה, אולם זוהי אפשרות בלתי נמנעת.

לסחטנות מסוג אחר, הקשורה ביצאנות הטרמפים, כבר היו הדים גם בבית-המשפט. לפני כשנה עצר אזרח את מכוניתו ליד כיכר עלית ברמת-גן, כדי להעלות טרמי פיסטית אלמונית. רק אחרי שהחל לנסוע, הציעה לו הטרמפיסטית את שירותה. זה יעלה לך עשר לירות", אמרה.

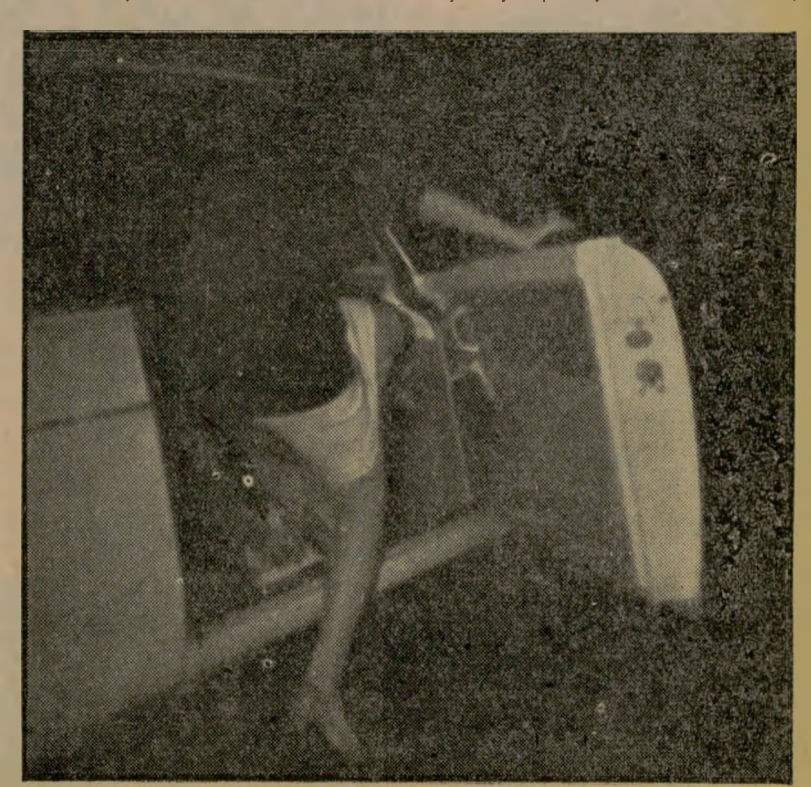
הנהג התמים, שלא התכוון כלל לצוד יצאנית, מיהר לקחתה לתחנת המשטרה. אף שם כשהגיעו לשם היתה זו דווקא הבחורה שהתחילה לדבר. בצעקות, כשהיא ממררת בכי, טענה בפני השוטרים כי הנהג לקח אותה בטרמפ וניסה לאנסה. אילולא הכירו השוטרים את הנערה כי

על הרעת, הם יודעים היכן לחפש אותה. כי לכל יצאנית יש מקום מיוחד, אליו היא לוקחת את הנתה המזמין אותה. ב"אזור התעשייה במזרחה של תל-אביב, עומי דים מגרשים ריקים רבים, החבויים בין בתי-החרושת ובין חורשות אקליפטוסים. בעלי מגרשים אלה ודאי אינם יודעים כי יש להם שותפות בבעלות.

היצאניות עשו פרצלציה משלהן של הן שטח, ולכל זונסעות יש מיגרש משלה, בו לא תחנה המכונית של יצאנית אחרת. סידור זה מאפשר ליצאניות לפעול ללא הפרעה, שכן ספק אם לקוח יסכים לקבל את שירותה במיגרש בו תוגות גם זונסעות אחרות.

"יש לפעמים", סיפרה אחת הונוסעות, צעירה ממוצא יוראקי, "שהקליינט לא רוצה לנסוע למקום שלי. הוא פוחד שיכירו את האוטו שלו בסביבה, או פוחד שאני אביא אותו למקום שיכולים להסתכל. אז הוא רוצה לקחת אותי למקום אחר. מה אני עושה? אני מתחילה לצעוק שאקפוץ מ'האוטו ואז הוא מסכים לבוא למקום שלי, או שהא מפסיד את העשר לירות".

לאינני טעם מוכנות הונוסעות להציע גם שירות נוח יותר — בבית-מלון. אלא שאז עולה התעריף ומגיע לשלושים ל"י עבור חצי שעה. אולם אפשר למצוא ביניהן גם כאלה

כעבור כמה דקות: הלקוח מזמין למכוניתו